

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA]; [REDAKČIA]; [REDAKČIA]; [REDAKČIA]; a [REDAKČIA], zastúpených advokátskou kanceláriou Consilior Iuris s. r. o., Radlinského 51, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Kemka, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 37/2016 z 23. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], Radky Kohútovej a [REDAKČIA]

██████████ (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 37/2016 z 23. augusta 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľom bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 50 C 222/2012 z 9. septembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (██████████) peňažné plnenie (vyplývajúce z ručiteľského záväzku).

Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že so spoločnosťou ██████████ uzatvoril zmluvu o kontokorentnom úvere. Za zaplatenie poskytnutého úveru sa zaručil ██████████ (ďalej aj „poručiteľ“), a to zmluvou o ručení č. 404 023 1805 z 15. júna 2009. Žalobca sa zaplatenia žalovaného nároku domáhal v rozhodcovskom konaní a jeho návrhu bolo v celom rozsahu vyhovené a vo vzťahu k ██████████ bolo konanie zastavené z dôvodu, že 4. novembra 2009 zomrel. Žalobca sa následne na okresnom súde domáhal zaplatenia žalovaného nároku od dedičov poručiteľa (sťažovateľov) poukázaním na § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Okresný súd rozhodol tak, ako už bolo uvedené. V odôvodnení rozhodnutia okresného súdu sa súd stotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého ručiteľský záväzok smrťou ručiteľa nezaniká, pretože to nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka ani zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Podľa názoru okresného súdu vo veci šlo o záväzok majetkovej povahy a pre jej posúdenie nebolo rozhodujúce, či dlh vznikol za života ručiteľa (poručiteľa). Okresný súd tiež poukázal na to, že z princípu univerzálnej sukcesie vyplýva, že na dedičov prechádzajú všetky povinnosti a záväzky poručiteľa, ktoré nezanikli jeho smrťou.

Proti rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovatelia odvolali. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 3 Cob 129/2015 z 20. januára 2016 (ďalej len „rozhodnutie krajského

súdu“) rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol z dôvodu, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ručiteľský záväzok je závislý od existencie hlavného záväzku, teda záväzku dlžníka na určité plnenie voči veriteľovi, a trvá, pokiaľ trvá zabezpečený záväzok. Vyslovil názor, že na prechod práv a povinností na dedičov je nevyhnutné, aby právo alebo povinnosť existovala ku dňu smrti poručiteľa. V prípade neexistencie takéhoto práva alebo povinnosti ku dňu smrti poručiteľa ich prechod na dedičov možný nie je, pretože ručiteľský záväzok nie je dlh, ktorý by bol spôsobilý prechodu na dedičov. V prípade ručenia je preto pre posúdenie prechodu povinnosti na dediča podstatné, aby v súlade s § 306 Obchodného zákonníka boli súčasne splnené dve podmienky, a to, aby dlh dlžníka voči veriteľovi bol splatný, a súčasne, že dlžník svoj splatný dlh voči veriteľovi nezaplátil.

Keďže [REDAKOVANÉ] zomrel pred splatnosťou hlavného záväzku, nie je možné uvažovať o tom, že by uvedené dve podmienky boli splnené. Smrťou [REDAKOVANÉ] ručiteľský záväzok zanikol, pretože za jeho života mu nevznikla povinnosť splniť zabezpečený záväzok.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca dovolanie.

Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že potvrdil vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu.

Sťažovatelia proti napadnutému rozhodnutiu argumentujú, že „[t]ak ako uvádza aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, je v prípade vzniku povinnosti ručiteľa splniť záväzok namiesto dlžníka potrebné posúdiť nasledovné podmienky:

1. bol dlh dlžníka voči veriteľovi splatný a
2. dlžník by svoj splatný dlh voči veriteľovi nesplnil teda dostal sa do omeškania.

Na splnenie vyššie uvedených podmienok sa viaže okamih vzniku povinnosti ručiteľa splatiť dlh namiesto dlžníka, resp. vyššie uvedené podmienky sú pre vznik povinnosti (dlhu) rozhodujúce. Povinnosť ručiteľa splniť záväzok má vo vzťahu k primárnej povinnosti dlžníka podpornú povahu. Ručiteľ je povinný plniť až vtedy, keď dlžník nesplnil svoj splatný záväzok. Ručiteľ tu vystupuje ako náhradný dlžník.

V prípade, ak by sme pripustili, že poručiteľovi vznikol dlh, resp. záväzok plniť namiesto pôvodného dlžníka, okamihom vyhlásenia o ručení, išlo by o popretie základnej povahy ručenia ako zabezpečovacieho záväzku. Ručiteľský záväzok nemôže byť predmetom dedenia, pretože v dedičskom konaní sotva môžeme pretvoriť ručiteľský záväzok na dlh poručiteľa. Takýto právny názor nemá oporu v objektívnom práve pričom absolútne popiera a nerešpektuje základné princípy dedičského práva.

Sťažovatelia nikdy nepopierali, že dedenie je univerzálnou sukcesiou a dedičia vstupujú do všetkých práv a povinností poručiteľa v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka. Keďže ručiteľovi vzniká povinnosť plniť až po splnení dvoch vyššie uvedených podmienok, dlh ručiteľa voči veriteľovi nemôže dotedy existovať.

██████████ síce zmluvou o ručení prevzal záväzok plniť namiesto dlžníka, spoločnosti ██████████ (pôvodne ██████████ ██████████), avšak v čase jeho smrti dlh splatný nebol, dlžník nebol v omeškaní a teda dlh ručiteľa, ktorý by mohol prejsť na jeho dedičov neexistoval. Ručiteľ nebol v čase svojej smrti v postavení dlžníka.

V prípade, ak by sa dlžník dostal do omeškania s platením splatného záväzku ešte za života ručiteľa, dlh by ručiteľovi vznikol, ručiteľ by bol v postavení dlžníka a až v tomto prípade by v dedičskom konaní dlh prešiel z poručiteľa na jeho dedičov v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 40/1954 Zb. Občiansky zákonník.

Podľa nášho názoru nie je možné si zamieňať pojmy vznik, resp. existencia dlhu a jeho splatnosť. Sťažovatelia nikdy netvrdili, že dlhy ktoré v čase smrti dlžníka ešte nie sú splatné neprechádzajú na dedičov poručiteľa, avšak tvrdia, že dlhy ktoré v čase smrti poručiteľa neexistovali nemôžu prejsť na jeho dedičov.

Napádaný rozsudok ďalej vychádza z nesprávneho právneho posúdenia ustanovenia § 470 Občianskeho zákonníka, kedy tento pod pojmom dlhy poručiteľa rozumie aj jeho ručiteľské vyhlásenie. V tomto prípade však súd opomenul skutočnosť, že v čase smrti ručiteľa dlžník nebol v omeškaní. Dokonca úver poskytnutý bankou v čase smrti ručiteľa ani nečerpal. Ručiteľský záväzok, tak ako uvádzame vyššie je záväzok podpornej povahy pre prípad, ak by sa dlžník dostal do omeškania a svoj záväzok voči veriteľovi neplnil.

Tento ručiteľský záväzok sa okamihom omeškania dlžníka aktivuje, pričom od tohto okamihu môžeme hovoriť o povinnosti alebo dlhu ručiteľa, ktorý by bol spôsobilý prejsť na dedičov poručiteľa.

Skutočnosť, že ručiteľský záväzok zanikol smrťou ručiteľa si bol vedomý aj žalobca, ako to vyplynulo z výsluchu [REDACTED] (sťažovateľa v 1. rade) na pojednávaní na Okresnom súde Bratislava V dňa 15.05.2014. Zamestnanec žalobcu odmietol na žiadosť nového konateľa čerpanie časti finančných prostriedkov spoločnosťou z dôvodu, že došlo k zániku zabezpečenia záväzku, a to smrťou ručiteľa. Riaditeľka pobočky žalobcu však udelila spoločnosti výnimku na základe žiadosti sťažovateľa v 1. rade ako nového konateľa spoločnosti, aby mohol uspokojiť veriteľov spoločnosti a umožnila mu tým čerpanie úveru. K podpisu novej zmluvy o ručení však nikdy nedošlo aj napriek tomu, že žalobca vedel o zániku ručiteľského záväzku, čo potvrdil aj tým, že čerpanie peňazí z úveru umožnil len na základe výnimky.“.

Podľa názoru sťažovateľov „[n]ajdôležitejšou skutočnosťou, ktorú mal Najvyšší súd SR pri rozhodovaní zohľadniť, je práve to, že samotný dlh v čase smrti ručiteľa neexistoval a teda v čase smrti ručiteľa nemal tento dlh povinnosť plniť ani samotný dlžník a nie to ešte ručiteľ. Sám veriteľ, banka, ktorá poskytla dlžníkovi kontokorentný úver, si bol vedomý skutočností, že smrťou ručiteľa zaniklo zabezpečenie záväzku dlžníka a odmietla povoliť čerpanie kontokorentného úveru. Čerpanie úveru bolo povolené bankou na výnimku, a to až následne po smrti ručiteľa. Dedičia teda v čase smrti ručiteľa nemohli mať ani pri náležitej starostlivosti vedomosť o tom, že zodpovedajú za nejaký dlh poručiteľa, nakoľko tento neexistoval. Najvyšší súd SR sa vo svojom rozhodnutí s týmito skutočnosťami vôbec nezaoberal.“.

Sťažovatelia sú tiež toho názoru, že „samotný veriteľ bol povinný doplniť zabezpečenie záväzku, nakoľko takéto zabezpečenie smrťou ručiteľa zaniklo. Ide o jednoduchú internú chybu spôsobenú pracovníkom banky (veriteľa), ktorý doplnenie zabezpečenia záväzku opomenul. Aj na základe tejto skutočnosti je samotná žaloba o zaplatenie vedená proti dedičom ručiteľa v rozpore s dobrými mravmi. Najvyšší súd svojim rozhodnutím navodil stav, kedy žiadny veriteľ, a to najmä banky, nebudú povinné doplniť zabezpečenie úveru a môžu od dedičov zomrelého ručiteľa vyžadovať plnenie aj

v prípade ak došlo k čerpaniu úveru až niekoľko rokov po smrti ručiteľa. Takéto konanie je v právnom štáte nemysliteľné.“.

Na základe uvedeného sťažovateľa v petite sťažnosti žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 37/2016 z 23. augusta 2017 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, aby mu vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľom priznal náhradu trov konania.

Sťažovatelia taktiež žiadajú odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, ktorý zdôvodňujú tým, že veriteľ už začal s vymáhaním priznaného nároku a sťažovatelia nemajú dostatočné množstvo finančných prostriedkov na jeho uhradenie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Podľa čl. 20 ods. 1. ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (čo sa týka prechodu ručiteľského záväzku v dedičskom konaní).

Najvyšší súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie v jeho podstatnej časti takto: „Dovolací súd po preskúmaní veci má za to, že súd prvej inštancie dal jasnú odpoveď na otázku týkajúcu sa povahy ručiteľského záväzku, ktorý vzhľadom na akcesorický charakter ručenia smrťou ručiteľa nezaniká, ale prechádza na dedičov.

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že ručiteľský záväzok, ktorý vzniká vyhlásením ručiteľa, že uspokojí veriteľa, ak si dlžník nesplní svoj záväzok voči veriteľovi, trvá, pokiaľ trvá zabezpečený záväzok. Uvedené vyplýva z povahy ručiteľského záväzku, ktorý sa viaže nie na osobu ručiteľa, ale na hlavný záväzok (pohľadávku veriteľa) a kým zabezpečený záväzok trvá, trvá aj ručiteľský záväzok.

Dedením zo zákona dochádza k zmene oprávneného alebo povinného subjektu všetkých majetkovoprávných vzťahov okrem tých, ktoré sa svojim charakterom vzťahujú výlučne na osobu poručiteľa (§ 579 ods. 1 OZ – Občiansky zákonník, pozn.). Z princípu univerzálnej sukcesie vyplýva, že na dedičov prechádzajú všetky povinnosti a záväzky poručiteľa, ktoré nezanikli jeho smrťou a nie je pritom rozhodujúce, či záväzok bol v čase smrti poručiteľa splatný alebo nie, rozhodujúce je iba to, či dlh (záväzok) vznikol za života poručiteľa a či ide o záväzok majetkovej alebo osobnej povahy. Ručiteľský záväzok záväzkom majetkovej povahy bezpochyby je.

Stotožňujúc sa s argumentom navrhovateľa v dovolaní, že poručiteľovými dlhmi, ktoré v zmysle § 470 OZ prechádzajú na dedičov, nie sú len povinnosti, ktoré sa zakladajú na dôvodoch, ktoré nastali ešte za života poručiteľa, ale aj povinnosti (záväzky), ktoré majú svoj pôvod v právnom úkone, v protiprávnom úkone alebo v inej právnej skutočnosti, z ktorých by mal plniť svojmu veriteľovi samotný poručiteľ, keby tomu nezabránila jeho smrť, aj dovolací súd konštatuje, že okolnosť, kedy na základe takejto povinnosti vzniklo veriteľovi právo na plnenie, je právne irelevantná a rovnako je právne irelevantné, či sú poručiteľove záväzky a ich rozsah známe dedičom už v čase nadobudnutia dedičstva, alebo vyjdú najavo až neskôr (Rez 38/2012 civ.).“

Ústavný súd vychádza z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovatelia v konaní nastolili. V napadnutom rozhodnutí vysvetlil, ako dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť rozhodnutie okresného súdu, pretože zistil jeho vecnú správnosť. Rovnako je z rozhodnutia najvyššieho súdu zrejmé, ako sa vysporiadal s argumentmi sťažovateľov, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam.

Pokiaľ ide o tvrdenú nespravodlivosť súdnej veci, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že sťažovatelia tvrdia, že zaviazať ich k plneniu z ručenia za kontokorentný úver po poručiteľovi bolo nespravodlivé (to odôvodňujú reštriktívnym výkladom na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy). Sami však v sťažnosti poukazujú aj na to, že kontokorentný úver bol po smrti poručiteľa (do)čerpaný sťažovateľom [REDACTED] na účely uspokojenia veriteľov obchodnej spoločnosti. Následne tvrdia, že žalobca povolil dočerpanie úveru len na výnimku (žiadosť na dočerpanie úveru bola sprvoti zamietnutá a následne riaditeľkou pobočky žalobcu povolená) a zároveň si bol preto vedomý zániku zabezpečenia záväzku. Na ústretovosť mal teda žalobca podľa názoru sťažovateľov doplatiť tým, že nárok na plnenie vyplývajúci zo zabezpečovacieho vzťahu by mu voči sťažovateľom nemal byť priznaný (z titulu smrti poručiteľa, nemožnosti prechodu ručiteľského záväzku na dedičov a pochybenia riaditeľky pobočky). Za uvedenej situácie

ústavný súd vníma úsilie sťažovateľov o spochybnenie právneho posúdenia veci v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu ako snahu o odôvodnenie materiálnej nespravodlivosti a preto námietky sťažovateľov hodnotí ako neopodstatnené.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy je v sťažnosti namietané len sekundárne v spojení s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Požiadavka na vyslovenie zásahu do základného práva vlastníť majetok, pretože nebolo konštatované porušenie niektorého individuálne určeného základného práva alebo slobody, je z uvedeného dôvodu tiež zjavne neopodstatnená.

O ďalších návrhoch sťažovateľov formulovaných v sťažnostnom petite (odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018